

Мариана Тинчева-Еклесия

„Ето извора, пийте от него и
се измивайте...“
(Пътуване в надеждата)

А в Йерусалим, при Овчи порти, се намира къпалня, по еврейски наричана Витезда (Дом на милосърдие), която има пет притвора; в тях лежеше голямо множество болни, слепи, хроми, изсъхнали, които очакваха да се раздвижи водата, защото Ангел Господен от време на време слизаше в къпалнята и раздвижваше водата, и който пръв влизаше след раздвижване на водата, оздравяваше, от каквато болест и да бе налегнат...

(Йоан 5: 2–4)

Градчето Лурд в Южна Франция е само на десетина километра от граничната линия с Испания. От древността до днес то е пръснато по хълмовете, където тече река Гав; известно е като „Департамент от високите Пиренеи“ и до средата на XIX век все още с нищо не се отличава от други неголеми планински селища в Пиренеите... На 11 февруари 1858 г. край Масабиелската пещера, близо до левия бряг на реката, няколко деца събират дърва за огрев. В един от високите отвори на скалата пред очите на четиринадесетгодишната Бернадет ненадейно се появява жена в светли дрехи. Момичето е смутено от внезапното си видение и не знае как да го разбере; дори не се осмелява да попита връстниците си дали и те виждат госпожата. В следващите дни децата заедно със свои родители и близки отново отиват до мястото, а непознатата гостенка отново се явява само пред очите на Бернадет, като говори с малко думи. На 25 февруари по време на 9-тото си появяване тя кара момичето да загребне от пръстта под скалата, откъдето бликва вода. Жената кара покорното дете да пие от тази вода, която е все още кална; подтиква го да яде от сухите, горчиви треви; иска от него да коленичи и да целуне земята „заради греховете?“... Девојката изпълнява всички желания на Небесната царица, която съобщава, че от извора под скалата ще потече вода, която ще бъде за измиване от човешките грехове и ще има изцелителна сила за болни!

Както може да се очаква, никой в градчето не вярва на думите на малката. Д-р Дозу, лекар в Лурд, по никакъв начин не успява да си обясни мълвата за явяването на жена над Масабиелската пещера. Той е сигурен, че става въпрос за рядък патологичен случай, затова решава да провери на място какво се случва с момичето по време на странните му видения.

Както и други присъстващи лекарят става свидетел на цялото физическо преобразяване на Бернадет по време на молитвената ѝ среща с Госпожата и описва наблюдението си в медицински доклад. Невяръщи и подиграващи се започват да създават суматоха. Заради това властите, които имат грижа за обществения ред в Лурд, се намесват, като викат момичето при прокурора да свидетелства за виденията си. По-късно тя е отведена и при полицейския пристав, който се опитва да ѝ забрани да отива до Масабиелската пещера!... Не става обаче по човешката воля. На 10-ото появяване гостенката се представя: „Аз съм непорочното зачатие.“ На 11-ото тя иска над мястото на пещерата да се издигне параклис. Бернадет съобщава тази поръка на енорийския свещеник Пейрамал, около петдесетгодишен, добродетелен, образован, но рязък и суров

човек. Той, макар да вярва в Божието всемогъщество, заедно с други свещеници се съмнява в истинността на твърденията за Светата Дева и нейните обещания. Затова при срещата и разговорите с момичето Пейрамал иска Божие чудо: ако шипковият храст до пещерата разцъфти през зимата, ще бъде издигнат параклисаът! Бог не изпълнява желанието на съмняващия се свещеник. Вместо това Той извършва няколко чудеса, подобни на чудесата в къпалнята Витезда в Йерусалим.

Внезапните изцеления на слепия Луис Буриет и умиращия младенец Юстин Бухохорст са освидетелствани от очевидци и лекари, а д-р Вержес пише: „Това е чудо! Подобни събития са извън човешката наука!“

На 16 юли 1858 г. Светата Дева се появява за 19-и, последен път, за да каже на момичето довиждане. След това хората на Лурд правят път към Масабиевската пещера, за да се отправят натам вярващи в Бога и болни. С освидетелстването на още десетки изцеления през 1882 г. в градчето е основано лекарско бюро за наблюдение и доказване на свръхестествените лечения чрез водата от извора. Тук бързо започват да прииждат болни от цяла Франция; по-късно и от различни страни в Европа; от целия свят.

* * *

15 юли 2008 г., Лурд, 14.30 ч.

Пристигнахме на гарата след двудневно пътуване, уморително от юлските горещини. В Люблияна, където ношувахме предишната вечер, към нашата българска група се присъединиха 150 словенци: някои в инвалидни колички, други млади и здрави, които помагаша като доброволци. На три гари в Италия към интернационалната ни група се присъединиха и близо 700 поклонници италианци, пътуващи за Лурд. Международният влак се изпъстри от сини шалчета с шампован медальон, в който се виждаше стилизирана рисунка на пещерата с Дева Мария и Бернадет; беше написано на италиански:

„Изживей юбилея с нас 1858–2008 UNITALSI“.

Първият вагон беше малка пътуваща болница за лежачо болни, някои на командно дишане, други на хемодиализа, трети съвсем немощни или в невъзможност да разговарят поради различни заболявания. Потърпнах от гледката, напомняща ми картината „Лазарет“. Като не знаех словенски или италиански, не можех да попитам болните за тяхната голяма надежда – да предприемат толкова дълго пътуване. Но доброволка словенка, която знаеше отлично английски, ми обясни, че някои от

болните не отиват с надежда за изцеление, а за да докажат вярата си в Бога. Така почувствах колко малка е моята вяра спрямо тяхната...

На гарата в Лурд, тази малка столица за Божии чудеса, ни чакаха много от домакините. Вече познавах строгата дисциплина и организация по време на световни християнски празници в Германия, Италия, Франция, но тук недоумявах как „лазаретът“ от първи вагон, десетките хора в инвалидни колички и всички ние, които сме на крака, само за един час бяхме откарани с автобуси и разквартирувани.

В нашата българска група от трийсет и пет човека имаше пет в инвалидни колички с лични придружители; на други десетина заболяванията не се виждаха. Пътуването беше осъществено от международната италианска организация UNITALSI чрез Католическата църква в България. Ръководител беше отец Благовест Вангелов, викарий на апостолическия екзарх монсиньор Христо Пройков. Духовен помощник в групата ни беше отец Сречко Римац, монах от ордена на кармелитите в България.

Очаквах това пътуване с болните близо десет години. Тогава отец Пиер Алкоф от Франция беше на гости на Католическата църква. При една среща в храма „Успение Богородично“ в София той посочи седящите в инвалидни колички и каза:

„Ще помогна всички вие да дойдете в Лурд, където Бог извършва чудеса на изцеления!“ Тогава дълго се молих да посетя Лурд с моите приятели, за да видя как ще бъдат излекувани! Виждах това пътуване близко във времето, но през 2002 г. отец Пиер почина. Отминаха от света и някои от приятелите с увреждания, които силно желяеха да пътуват до Франция...

Докато през декември 2007 г. разбрахме, че до Лурд се организира пътуване за хора в инвалидни колички. Спомних си забравената от мен молитва преди десетина години, която Бог не беше забравил! Но не очаквах желанието ни да се осъществи в юбилейната 150-годишнина от явяването на Дева Мария в градчето.

Българските поклонници бяхме настанени в Дома „Нотр Дам“ (Нашата Майка от Лурд), който побира 900 души. Всичките стаи за сън, столовите, помещенията са приспособени за инвалиди. До всяко легло има стойка за системи, бутон за повикване на медицинския персонал... Под прозорците, само на двайсетина метра тече река Гав, а на отвъдния ѝ бряг е величествената катедрала. Първото, което ми мина през ума, беше, че през 1858 г. свещеникът Пейрамал от Лурд не е подозирал какво ще се случи на това място в следващите години.

В историята на Лурд е записано, че изграждането на величествената горна (висока) базилика е започнало през 1862 г., четири години след чудното появяване, и е била отворена за обществени молитви на 15 август 1871 г. Храмът е в готически стил, изработен от лурдски камък. Той се издига на 70 м височина от основата, положена върху скалата над самата пещера. В тази базилика с великолепноцветни витражи и орган могат да се поберат едновременно 1000 човека... Тъй като след десетина години монументалният Божи Дом за молитви се оказал недостатъчен, през 1883 г. започва изграждането на втора базилика, завършена само за шест години. Тя може да побере 2500 богомолци. Изображенията ѝ са предимно от цветна мозайка и напомнят за човешкия стремеж: всичко на тази земя, посветено на Бога, да бъде изящно, вдъхновяващо, трайно за векове!

17 часа.

Накъде да тръгнем първо? В далечината срещу входа на катедралата „Светата броеница“ се вижда каменна верига от планинските зъбери на Пиренеите. На около 300 метра е центърът на града със стръмни улички. От височината на катедралата той напомня старинните френски градчета, от които лъхат спокойствие, финес, аристократизъм... За свещени юбилеи като този, когато в светилището пристигат наведнъж повече от 5000 човека, тържествените меси се извършват на площада пред базиликата... Купувахме свещи, слушахме звъна на камбаните, примесен със съвременна църковна музика, изпълнявана от група френски младежи. Тук най-често се говори родният френски и италиански; чистият британски като че липсва, чува се английски в различни варианти и произношения на гости от далечни земи. Внушителна група от Индия с отличителното им облекло, с десетина деца, допълваше колорита от националности.

17:30 ч.

Недалече от входа на пещерата мъж и жена попитаха на английски момиче, облечено в дрехи на медицинска сестра – как могат да се запишат за къпалнята. Сутринта пристигнали от Аржентина заради детето си, около тригодишно, което лежеше в количка, а по лицето и тялото му преминаваха неизлечими гърчове от церебрална парализа. Девојката с касинка и малък червен кръст обясни, че без предварително записване обикновено се чака дълго, понякога 3–4 часа, тъй като желаещите да се потопят във водата са стотици.

„Благодаря. Утре ще дойдем с малкия от шест сутринта, за да сме сигурни, че ще ни приемат!“ – отвърна обнадежден мъжът. Той повика

и съпругата си с другите две деца, после се отправиха към медицинския център на UNITALSI, където били настанени.

Стотици гости са наредени, за да влязат в Масабилската пещера, висока 4 метра, широка и дълга 12–15 м. Всички мълчат, вглъбят се и очакват да се докоснат до скалата, където преди 150 години е бликнала чудодейната вода. На огромен свещник пред входа горят големи свещи. Редицата се изнизва бързо, но и така се чака 40–50 минути... Вътре е част от историята, смесена с нашето ново време. Влажният свод на скалата е потъмнял от милиони ръце, допирали се до нея с гореща молитва. Бог винаги и навсякъде чува желанията ни, но тук човекът е смутен от необичайното Му присъствие; вярва в необяснимото Му всемогъщество; очаква скоро да получи измоленото!... На излизане почти всеки се обръща към високия отвор вдясно с лице към пещерата – мястото, където Света Богородица се е явявала и говорила с Бернадет. Сега там има постоянно осветена скулптура на жена с изписани върху постаментата думи „Аз съм непорочното зачатие“. Тя държи в ръцете си молитвена броница, откъдето идва наименованието на светилището „Катедрала на броницата“. На пейките по алеята между пещерата и реката са насядали мъже и жени; виждат се двајсетина в инвалидни колички с придружители; млади, молеши се хора са насядали върху самия асфалт. Дори и децата мълчат, защото тук винаги трябва да бъде тихо, спокойно, молитвено... Колко вяра и упование в Тебе, Господи!

Към една от пейките в близост до реката се насочи много красива жена, не повече от двајсет и пет годишна. Тя буташе инвалидна количка с мъж, който би могъл да е спортист или актьор: изразително лице, силно телосложение. Не разговаряха. Жената спря количката, седна и наведе главата си така, че лицето ѝ се покри с дългите коси. Заплака. Уж тихо, без да я забележи някой, ала не можеше да съдържи мъката в душата си. Мъжът беше обърнат с лице към къпалните, откъдето дойдоха. Били младо семейство с дете на година. Пристигнали в Лурд от северна Франция с последна надежда, че в къпалнята Бог ще извърши чудо и ще възвърне здравето тяло на съпруга, парализиран след фатална автомобилна катастрофа преди половин година. Тогава лекарите отсъдили – пожизнено в инвалидна количка!... След няколко минути жената стана, изправи се зад количката и направи няколко крачки в посока към чешмите. Спря изведнъж, прегърна в гръб силните рамене на мъжа си и започна да целува лицето му с ново упование за силата на човешката любов. Просълзих се. В ума ми проблесна молитвата към Всемогъщия: „Дай на всеки от нас надежда, че всичко, което трябва да понасяме в

този свят, в тази долина на сълзи, е за прослава на Твоя Син!“

На двайсетина метра от входа на пещерата са чешмите.

Високо над тях върху скалата са поставени огромни кръгли медалони с еднакъв текст, преведен на 16 езика: „Ето извора – пийте от него и се измивайте!“ Думите са казани от Света Богородица към девойката Бернадет. Пред тези чешми също е стълпотворение от народ. Ако всеки от стоящите тук само отпива с вяра и измива лицето си, навярно редиците чакащи ще преминават по-бързо. Ала на това място се виждат различни по големина туби, бутилки, съдове, които трябва да бъдат напълнени, за да бъде пренесена благословената лурдска вода до различни кътчета на света при онези болни и вярващи, които не могат да дойдат дотук!... Острите върхове на катедралата пробождат висините като видима връзка между небето и хората – знак за вяра, за благодарност към Бога. Но живата вяра грее в сърцата на тези, които могат да чакат търпеливо, за да напълнят съдовете с вода; да влязат в къпалните; да участват в литургиите, шествията, бденията... За тях Христос казва: „Който пие от водата, която Аз ще му дам, той вовеки няма да ожадне; но водата, която му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен“ (Йоан 4:14).

Бюрото от лекари за достоверна проверка на свръхестествените изцеления, основано през 1882 г. в Лурд, заседавало близо до пещерата по време на поклонничествата. Щом те научавали за някое излекуване, подробно проучвали случая, като проверявали медицинските свидетелства, от които да стане ясно, че експертизата доказва неизлечима (или труднолечима) болест. В случай на чудо били разпитвани и свидетелите, придружаващи болния, познаващи неговото дълго тежко страдание. Лекарите сами преглеждали излекуваните болни и ги записвали за наблюдение през следващите месеци... Не всички примери на изцеления настъпвали веднага след окъпване или пиене на водата. Понякога облекчението започвало по време на шествия със Светото причастие или литургии; в други случаи подобрението настъпвало месеци след завръщане вкъщи. За лекарите било непонятно как една и съща вода отваря очите на незрящи, лекува туберкулоза, парализирани, хора с умствено увреждане. Ето защо те сами стигнали до извода, че лечителната сила не е във водата, а в невидим, неосезаем дух извън нея... Д-р Бернхайм, ръководител на школата за психиатрично лечение в гр. Нанси в края на XIX век, сам наблюдавал излекувани болни, свидетелства:

„В Лурд стават изцеления на всички видове болести, има внезапни оздравявания или съвсем бързи; изцеления от скоро и по-стари (до

30-годишни болести). При възрастните хора внушението за оздравяване би могло донякъде да упражнява известно влияние, но тук срещаме изцеления на малки деца; изцеляват се хора на умираше или в пълно безсъзнание; оздравяват невярващи хора, при които и дума не може да става за внушение или самовнушение.“ Лекарят не се наема да спомене какъв е процентът на изцеленията спрямо онези, които не получават желаното здраве. Безспорно е, че преобладаващ процент са случаите, в които мълчаливата и невидима тайнствена сила не изпълнява молитвеното човешко желание.

Но при съприкосновение с водата от Лурд всички получават облекчение, изпитват лекота на духа и тялото, изпълват се с надежда.

21:05 ч.

Гледката не може да се фотографира или опише – тя е посветена на Бога и се вижда само от Него, от висините. Стотици инвалидни колички с три колела на Медицинския център UNITALSI и Дома за поклонници „Нотр Дам“ прииждат в редици към катедралата; най-отпред се виждат лежащите на носилки, зад тях в инвалидни колички са други десетки парализирани с техните придружители или доброволци... Здравите поклонници вървят и всички се сливаме в молитвите на нощното бдение. Сред песните на различни езици се чува всеобщото „Алелуя“, „Глория“, „Аве Мария“, „Малад“ (болни).

Болни и здрави издигат в ръка запалената свещ с молитва за изцеление на нуждаещите се страдащи! Целият площад пред катедралата е осветен от хилядите свещички на надеждата.

Подобна гледка не съм виждала. Не съм изпитвала толкова силно чувство за обща съпричастност... Кой, ако не Бог, би могъл да събере тук толкова вярващи в Него?

Песните, славословията, общуването и опознаването между хората от различни националности продължи до 23:30.

Към полунощ край чешмите с изворна вода от скалата бе спокойно. Няколко души отидохме до тях, пихме с вяра, после измихме лицата си. Не беше внушение – умората ни напусна.

Вече с нетърпение очаквахме следващия ден, когато 10 човека с уреждения от нашата група трябваше да се потопят във водите на къпалнята!

* * *

UNITALSI е абривиатура и в превод означава Обединена италианска организация за транспорт на болни до Лурд и международни

светилища. Тя се заражда през 1903 г. след странен случай: Двайсет и три годишният Джовани Батиста Томаси, роден в Рим през 1880 г., син на виден администратор, се разболял в детството си и от десетгодишна възраст бил в инвалидна количка. Това състояние силно измъчвало духа му, изпълвало го с омраза към Бога и го накарало да вземе решение: ще отиде в пещерата на Лурд, ще се потопи във водите на къпалните, и ако не получи изцеление, ще се самоубие на същото място с пистолет, който носел в дрехата си заедно с молитвената броеница. Томаси пристигнал през лятото на 1903 г., където бил посрещнат с много внимание и грижи от доброволци. Те се отнасяли по същия начин и към всички други страдащи което стоплило сърцето на италианеца. По време на къпането и престоя му в пещерата той не получил очакваното чудодейно изцеление, но дочул странен глас: „Молете се!“ Цялото му същество се променило. Когато се върнал в Италия, предал оръжието си на монсеньор Радини Тедеси и казал: „Небесната покровителка победи. Взemi го, не се нуждая повече от него! Света Богородица обърна сърцето ми. Ако Лурд беше полезен и спасителен за мен, той може да бъде полезен и за много други страдащи!“ Той продължил да живее години в инвалидната си количка, като помагал на много други страдащи да се обърнат с молитви и вяра към Бога.

Следващите години се създава Асоциация от милосърдни доброволци, свещеници, болни, които за едно столетие създават международната организация с цел да бъдат подпомагани, обгрижвани, насърчавани и транспортирани до светилища онези християни, които вярват, че биха получили облекчение или изцеление на свещеното място. Съдбата на организацията се влияе от двете световни войни и други усложняващи събития, но дори в критични моменти към Лурд се отправят вагони с болни хора от Италия, желаещи да бъдат на мястото, където се е появила Светата Дева!

Днес младите доброволци на UNITALSI от различни националности са около 20 000. Те наистина са Божии ангели в човешки образ, които пишат: „Ние сме онези от «белите влакове», ние сме от големите поклонници. Ние сме хора на вратата точно там, където страданието може да погуби усмивката. Доброволци без възнаграждение, освен от радостта да споделим живота си за живота и щастието на другите...“ Чрез различни проекти те са проникнали почти до всички кътчета на земята, където има страдащи, измъчвани от неизлечими болести. И отиват до тях, за да ги нахранят, да ги утешат, да се усмихнат с надежда, която е невидимо здраве за болния.

Дон Адриано Порлини, служител в ордена на отците сализианци, който ни посрещна и ни разведе из медицинския център на UNITALSI, изграден през последните 30 години в Лурд, при изпращането заръча пред нашата група: „Кажете на вашите болни приятели, че Домът на UNITALSI е техен дом; той е и ваш дом. Вие винаги сте добре дошли!“

* * *

16 юли, 9 часа.

Новата църква на Св. Бернадет е построена само за 17 месеца и е осветена на Благовещение, 25 март 1988 г. Тя е модерна, функционална сграда, която може да побере на обикновени пейки 5000 поклонници. Семпла като архитектура и изпълнение, няма нищо общо с пищността на готическите катедрали. Намира се точно срещу пещерата на другия бряг на реката Гав, тук най-често се извършват грандиозни богослужения, при които подготвените чрез разкаяние и изповед могат да получат причастие. Олтарът е „отворен“, подобен на сцена; върху Господнята трапеза в центъра горят свещи и се отслужва литургията. В нейното песенно славословие към Бога и Света Богородица участват всички в залата. Огромният орган напомня средновековната тържественост и мелодичност на месата. Неотразимо е въздействието върху душите на всички присъстващи, а тази сутрин гледката тук отново е трогателна. Най-близо до богослужения олтар бяха стотици хора на носилки и в инвалидни колички. Евангелието се четеше на всички езици, откъдето присъстваха групи, с което се доказваше внимание към гостите. Просълзахме се, когато то прозвуча на български. Отново се чуха специални песенни молитви за присъстващите болни и за онези страдащи по света, които се нуждаят от Божието милосърдие! Излязохме с препълнени от благодарност сърца.

14:40 ч.

В Банята с къпалните влизат с предимство хора на носилки, майки с тежко болни деца, хора в инвалидни колички. Желаетелите да бъдат потопени в лурдската вода, които нямат медицински свидетелства и видими заболявания, чакат часове.

Помолих разпоредителя на къпалните да ми даде една листовка, преведена на седем езика. В нея пише: „Вие сте в баните на Лурд, за да се изкъпете във водата от извора, който лежи под земята, в лявата страна с лице към пещерата – изворът, който Дева Мария откри за хората чрез Бернадет.“

Следвах исторически бележки за появяванията и тълкувания на

евангелския текст, в който Христос обещава на страдащите вода от непресъхващия кладенец на вечността.

Несъмнено, че дори да може, Бог няма да излекува телата на всички болни и умиращи, тъй като това не е в спасителния план за човешката душа. Ние никога няма да разберем кога, при какви обстоятелства и случаи Той благоволи към нашите молитви; защо някои наши желания, осъществими само от Него, остават неизпълнени. Но неслучайно историята на UNITALSI започва от Джовани Томаси, който в пещерата се е обърнал към броеницата, а не към пистолета.

Велислава Панова, трийсет и три годишна, в инвалидна количка от дете, разказа от името на всички български поклонници, потопили се във водите:

„От България тръгнах с надежда, че ще оздравея, ще прохода. Очаквах с голямо желание това пътуване и се вълнувах от самото тръгване... В къпалнята, когато ме съблякоха и ме покриха с бяла кърпа на кръста, почувствах, че имам лекота.

Около мен се бяха събрали 5 човека; дадох ми да държа в ръката си малка статуя на Света Богородица. По време на къпането започнаха да пеят молитви. После ми дадох чашка, с която ме накараха да си измия лицето и да си натопя ръцете за две три минути. Бяха много любезни, съпричастни, мили.

Майка ми стоеше и плачеше през цялото време... След това махнаха кърпата и започнаха да ме обличат. Поставиха ме на тяхната количка и ме изведоха извън къпалните, където беше моята количка... Не прокодох като здравите хора, но тази вечер, с помощта на ръцете, хваната в перваза на терасата в «Нотр Дам», стъпих за първи път на ходилата си. Очаквам в бъдеще да ставам все по-добре.“

На следващата сутрин беше облачно и ръмеше. Ние, които можехме да вървим пеша, трябваше да изминем „Кръстния път на Христовите страдания“ от базиликата на „Светата броеница“ до най-високата точка на хълма североизточно от нея. Подобно на Via dolorosa в Йерусалим, където Исус Христос пренася кръста Си до Голгота и спира на 14 места по пътя на страданието, по хълма с „Кръстния път“ за поклонници в Лурд на 14 места са издигнати скулптурни композиции, пред които молитвените групи спират, за да се четат откъси от Евангелието; всеки човек да размишлява за изпитанията в своя живот... Пред нас вървеше група младежи от Франция.

Някои слушаха думите на евангелския текст вгълбено; други се прегръщаха и се целуваха „тайно“. Но разсеяни или в молитвено

съзерцание, всички момичета и момчета изминаха пътя до Разпятието, като припяваха в хор и попитаха свещеника, който ги водеше: „Защо Христос трябваше да бъде разпънат на кръст и да страда?“

Мисля, че на този въпрос всеки има свой отговор...

Следобед посетихме къщата на Бернадет и църквата, където се намира купелът, в който е кръстена. В дъното на огромния каменен купел имаше вода, с която всеки се „измива“ символично, като си пожелава нещо важно за себе си. Аз казах: „Господи, благодаря, че не забравяш молитвите ни и ме доведе до Лурд с част от приятелите, за които се моля! Като не ги награди с чудото да проходим, да прогледнат, да проговорят, знам, че ще дадеш най-висока награда на техните души в небесното Си царство!“

Следващите два дни минаха в процесии, бдения, приятелски срещи, разходки из града, литургии – мигове и слова, записани в небето за вечността.

... Когато отново се събрахме на 19 юли на гарата, под звуците на стар акордеон пяхме вълнуващата словенска песен:

„Птиците се завръщат по домовете си...“ После, уловени за раменете, играхме на „влакче“ пред прозорците на всички вагони с поклонници. Прегръщахме се и се целувахме; разменяхме си адреси с покани за нови срещи. Защото човек, когато стигне със сърцето си до друго човешко сърце чрез любовта на Бога, не иска да се раздели с него. А трябваше да се завърнем в домовете си.

* * *

Девојката Бернадет продължила да живее в Лурд до двайсет и две годишна възраст. На 4 юли 1866 г. тя се сбогувала със своите близки в градчето и с две монахини поела пътя към гр. Навер. Там била зачислена в главния Дом на манастира „Св. Жилдар“, където в молитвено уединение живеели „Госпожите на Милосърдието и християнското учение.“ Две седмици по-късно тя се облякла в дрехата на послушниците под името Мария-Бернадет. Починала е от туберкулоза през април 1879 г., като в последните си изповеди повтаря точно и ясно виденията си при Масабиевската пещера. Тридесет години по-късно гробът ѝ бил отворен (1909 г.) в присъствието на членове на каноническата комисия, които станали свидетели, че тялото ѝ е нетленно, без неприятен мирис; лесно се огъвало, за да бъде облечено в нови дрехи. Десет години по-късно (1919 г.) при второ изследване тялото ѝ нямало никаква промяна, с което започнала каноническата процедура пред Римския съд за обявяването

Ето извора, пийте от него и се измивайте...

й за Блажена. На 14 юни 1925 г. в църквата „Св. Петър“ в Рим богоизбраната девойка Бернадет Сибиру от Лурд била причислена към лика на Блажените. Просияла завинаги в небесните чертози с вяра и дълбока преданост, тялото на светицата се пази нетленно до днес в стъклен саркофаг в гр. Навер, където благодарни християни идват за поклонение и молитви.

Юли 2008 г.

* * *

Френска легенда разказва за самотен поклонник, който постоянно търсел най-подходящото място за молитва. Той посетил базилики, манастири, светилища, предразполагащи към общение с Бога, но навсякъде изпитвал недостатъчна пълнота от присъствието Му, тъй като човекът мислел за земното и вещественото. Поклонникът се отправил към Рим, но и там не почувствал мистиката на съпреживяването.

Предприел пътуване до Йерусалим, посетил Голгота и други свети места, но винаги нещо не му позволявало да се потопи в дълбока молитва. В малък манастир недалече от Йерусалим поискал съвет от възрастен монах: къде да намери желаното молитвено място? Монахът отвърнал: „Защо не опиташ да стигнеш до сърцето на Отца?“

Поклонникът не разбрал добре думите на монаха. Върнал се в родния си град. След няколко дни, като влязъл в стара малка църквичка, която винаги пренебрегвал, усетил невидимото присъствие на Духа, Който докоснал сърцето му; накарал го да заплаче в умилителна молитва... Защото където и да Го търсим, Той е винаги край нас!

Докато пътувах сама или с други хора, които търсеха Бога, написах онова, което видях с очите си и почувствах със сърцето си. Сигурна съм, че почти в същото време те са открили други хубости; преживели са чувства, различни от моите.

Как могат думите на написаното или изговореното да отразят сила на великия Дух, който твори живота – навсякъде, винаги, вечно? Как бих могла да намеря най-светлото място за срещи и разговор с Него?...

След хиляди пропътувани километри отрих тайната, която искам да споделя с вас. Той е там, където спирате за отмора и искате да кажете на някого: „Обичам те!“

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11472>]